

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uniewinnił oskarżonego S. S. od popełnienia czynu zarzucanego mu prywatnym aktem oskarżenia, a polegającego na tym, że w sierpniu 2011r. publikując na stronie 7 dwutygodnika (...) nr (...) data wydania 16-31.08.2011r. publikację pod tytułem „Błogosławiony stan K.” rozpowszechnił nieprawdziwe informacje przypisując oskarżycielowi prywatnemu takie postępowanie i właściwości, które mogłyby go poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do pełnienia funkcji Przewodniczącego Zarządu Związku Zawodowego (...) w Polsce KWK (...) w J., tj. czynu z art. 212 § 1 i 2 kk.

Na podstawie art. 632 pkt 1 kpk kosztami postępowania w sprawach z wzajemnego oskarżonego prywatnego obciążył w całości wzajemnych oskarżycieli prywatnych R. K. i S. S..

Apelację od tego wyroku wniósł R. K. który zaskarżył wyrok w części uniewinniającej S. S. i zarzucił wyrokowi :

- 1.naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w szczególności art. 212 § 1 i 2 kk,
- 2.sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranych w sprawie dowodów,
- 3.dopuszczenie jako dowodów w sprawie i uznania jako dokumentów kserokopii nie posiadających poświadczenia zgodności z oryginałem,
- 4.niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy takich jak dostarczenie dowodów dokonania szczególnej staranności sprawdzenia wiarygodności wykorzystanych informacji,
- 5.niewyjaśnienie działania oskarżyciela S. S. pod kątem respektowania takich wartości , jakimi są dobra osobiste człowieka oraz zgodności z prawdą wypowiedzi zawartych w akcie oskarżenia naruszających dobra osobiste i godność R. K..

W oparciu o w/w zarzuty apelujący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja R. K. nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty nie podważają trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku podnoszony przez apelującego nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez sąd rejonowy a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Należy wykazać, konkretne uchybienia w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których dopuścił się sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego naiwnych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych – vide (wyrok Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010 r. sygn. akt II AKa 162/10). Ustalając stan faktyczny sąd I instancji miał na uwadze całokształt zebranego materiału dowodowego, nie dopuścił się żadnych uchybień w zakresie którejkolwiek zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Sąd I instancji wskazał w swoim uzasadnieniu dowody które uznał za wiarygodne i dlatego, a którym to waloru wiarygodności odmówił. Dokonując ustaleń faktycznych sąd rejonowy oparł się na zeznaniach świadków H. K., R. P., W. S., A. C., W. C. i B. G. oraz na zgromadzonych w sprawie dowodach z dokumentów. Słusznie sąd rejonowy po przeanalizowaniu zeznań świadków w szczególności działaczy związkowych stwierdził, że w dacie publikacji w dwutygodniku (...) trudno ustalić, czy Związek Zawodowy (...) w Polsce KWK "Z." istniał czy też nie. Kwestia istnienia w/w związku jego formy istnienia (stan uśpienia) jest bardzo skomplikowana nawet dla osób w te kwestie zaangażowanych takich jak działacze związkowi,

a cóż dopiero dla osób postronnych , nawet dla dziennikarzy „branżowych „ jakim był oskarżony S. S.. Słusznie sąd rejonowy uznał, że nie można przypisać oskarżonemu zaniedbania i naruszenia wymogu rzetelności i staranności przy zbieraniu i wykorzystaniu materiału prasowego w ramach uprawianego specyficznego gatunku literackiego, jakim jest felieton. Zaprezentowana przez oskarżonego w felietonie ocena postępowania osoby publicznej jaką niewątpliwie jest R. K. stanowiła jak stwierdził sąd rejonowy subiektywną , przejawiającą niewątpliwie krytyczną i zabawną prowokacją własną oceny dziennikarza. Nie przekraczała jednak ona granic wyznaczonych przez zastosowany gatunek literacki jakim jest felieton a także w ramach swobody wypowiedzi dziennikarskiej gwarantowanej art. 10 Konwencji. Ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonana została przez sąd I instancji w sposób wnikliwy i rzetelny. Sąd rejonowy wskazał bowiem które dowody uznał za wiarygodne i z jakich powodów a którym dowodom tego waloru odmówił. Nie trafny okazał się również zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 212 § 1 i § 2 kk. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarzut obrazy prawa materialnego jest uprawniony wtedy, gdy odwołujący nie kwestionuje treści poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych vide wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 6 maja 2015 r. sygn. akt II AKa 21/15. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji R. K. , nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kk.

SSO Sławomir Klekocki /spr./

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek SSO Anita Ossak